

THE CENSORING OF THE סידור

The opinion that the *ברכה* of *ולמשינים* was composed to be a diatribe against Christianity undoubtedly was influenced by the fact that the *ברכה* was heavily censored by the Catholic Church in the Middle Ages. Remnants of the censorship still exist today within the wording of the *ברכה*. The following question can be asked about the words in the *ברכה*. Why does the first word of the *ברכה* begin with the letter: *ו*? To what is the word connected? In his *ספר*, *נתיב בינה*, Rabbi Yissaschar Jacobsen provides an answer from a letter written by Professor Daniel Goldschmidt:

בכלל בכתבי היד, למשומדים ולמלשינים, בכמה מהם נמחקה המלה הראשונה על ידי הצנזורה. ולמלשינים' כבר בדפוסים ישנים מאוד, כבר במחזור רומא 1540 ובדפוסים אשכנזיים העתיקים ביותר.

When censors erased the word *למשומדים*, the word: *ולמלשינים* was left. The *ו* was never removed by *חז"ל*, perhaps to remind us of the censorship that took place.

Handwritten manuscripts of old *סידורים* provide other examples of censorship. All the handwritten manuscripts of the *מחזור ויטרי* that are currently available present the *ברכה* as follows:

(erasure) תקוה וכל (erasure) כרגע יאבדו וכל אויבי עמך ישראל מהרה יכרתון (erasure) ותכניע כל (erasure) במהרה בימינו ברוך אתה ה' שובר אויבים ומכניע . . .

It appears that we currently do not have any uncensored version of the *ברכה* as it was originally presented by the *מחזור ויטרי*.

Professor Daniel Goldschmidt in his book: *מחזור ספרדי* presents a *מחקרי תפלה ופיוט* which he believes predates the Spanish Inquisition. In that version of *עשרה* the complete *ברכה* of *ולמשינים* was censored.

Rabbi Moshe Hershler, *זצ"ל*, in his edition of the *סידור התפילה לרוקה* points out in a footnote that the Catholic Church also censored commentaries on the *ברכה*:

פירושי סידור התפילה לרוקה [נה] השיבה שופטינו עמוד שמב'—למשומדים אל תהי תקוה! לאותם החוטאים בנפשותם ומשתמדים ועושים כגויי הארץ, אל תהי להם תקוה, כמו שכתבו מקוה ישראל ה' כל עוזבך יבוש, אבל לצדיקים וקווי ה' יחליפו כח, גם כל קוויך לא יבושו, אבל למשומדים אל תהי תקוה. וכל המינים כרגע יאבדו מיני ישראל הפוקרים בתלמוד ומיני האומות כרגע יאבדו מעל פני הארץ, כמו שאמר דוד משנאך ה' אשנא, הם מיני

האומות. וכל אויבי עמך כל האומות, מהרה יאבדו ומלכות זדון אדום הרשעה, מהרה תעקר ותשבר ותמגר תגדריה, כמו מיגרת לארץ. ותכניע תשפילה במהרה בימינו. ברוך אתה ה' שובר אויבים אויבי ישראל הם האומות, ומכניע זדים לפני בני ישראל.

הערות על פירושי סידור התפילה לרוקה [נו] למשומדים עמוד שמב- הערה 1א בכת"י פילדלפיה עמ' 172 – 169 כנראה הצנזורה מחקה כ"מ שכתוב: ולמשומדים, ומשתמדים, ומיני האומות, הם מיני האומות, אויבי עמך מהרה יכרתו, ומלכות זדון אדום הרשעה מהרה תעקר ותשבר ותמגר, הם האומות, למשומדים, וכל המינים, וכן מחקו ה' שורות: ומלכות זדון ד' וכו' עד שובר ח' ותכניע ט', ט' ערלים, ואדום, אדום, ימהר לאבד בימינו שארית אדום, וכן מחקו עמודה שלימה כנגד כ"ט פורעניות שעתיד הקב"ה לפרוע מאדום הרשעה עד סוף הקטע. ובכת"י בריטיש מוזיאום מחקו כל הקטע למעט תיבות בודדות, ומה שהעתקנו על פי כת"י אוקספורד ופרים.

The word: **למשומדים** was the word that troubled the Catholic Church. Rabbi Yaakov Emden in his **לוח ארש**, ספר advises not to define the word in the **ברכה** in the same manner as the word is generally defined in the Hebrew language. The word: **שמד** means religious persecution. That is not the meaning of the word in the **ברכה**. We are not cursing those Jews who were victims of religious persecution. The proper definition of the word is presented by the **אבודרהם** who looks to a comment of the **רמב"ן** for the explanation of the word:

רמב"ן שמות פרק יב' פסוק מג' – כל בן נכר – שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים, ואחד גוי ואחד ישראל במשמע. לשון רש"י ממכילתא (כאן). והכתוב לא הוצרך אלא לישראל. וכן תרגם אונקלוס כל בן נכר כל בר ישראל דאשתמד, שהתנכר לאחיו ולאביו שבשמים במעשיו הרעים, והוא משומד שהזכירו חכמים בכל מקום, ופירושו מנוכר, ושיעורו משומדע, מלשון ואשתמודע יוסף לאחיה ואינון לא אשתמודעהי (בראשית מב ח), וחסרו העי"ן, כמו שהבליעה במלות רבות, ואמרו מדם במקום מדעם (עי' ערוך ערך מדעם). דור קטי (כתובות י ב), דור קטיע. בקי, בקיע (סנהדרין ה ב):

In a note to **לוח ארש** of **סימן קנט'** of **מחברת הערוך לרבי שמעון פרחון**, the editor quotes **תלמיד רבי יהודה הלוי** who defines the word: **משומדע**:

ואמר רב האי גאון כי משומד משפטו משועמד מלשון עמד והשי"ן יתירה, ומשום שיעמידוהו לטבול במים המקודשים נקרא כך.

teacher of **רבי שמעון פרחון** defines the word similarly:

ספר הכוזרי מאמר ג' אות סה' – אבל הצדוקים והביתוסים הם המינים שאנו מתפללים עליהם בתפלתנו ואמנם ישו וחבריו הם המשועמדים הנכנסים בתורת המעמודית הטבולים בירדן.

TRANSLATION OF SOURCES

Professor Daniel Goldschmidt-Among the handwritten manuscripts we find that concerning the words: V'La'Mishumadim V'La'Malshinim, the first word (V'La'Mishumadim) was erased by the censor. We therefore find in very old editions of the Siddur that the Bracha begins with the word: V'La'Malshinim, as in the Machzor Roma published in 1540 and in Ashkenazic Siddurim that are even older.

La'Mishumadim Al Si'Hi פירושי סידור התפילה לרוקה [נה] השיבה שופטינו עמוד שמב' Tikva -those who sin with their souls, convert and act like the other nations of the world, do not give them hope as it is written: O Lord, the hope of Israel, all who forsake You shall be ashamed but for the righteous ones; believers in G-d will be strengthened; also those who believe in You will not wither but to the apostates do not give hope. V'Chol Ha'Minim K'Regah Yo'Vaidu-these are those who separated from the Jewish people who deny the Oral Law. Those who have separated themselves, in a minute will be destroyed from the face of the earth as King David said: Your enemies, G-d, I will hate. King David was referring to those who separated themselves from the Jewish people. V'Chol Oy'Vai Amcha, all the nations, Mihaira Yo'Vaidu. O'o'Malchus Zaton, this is the evil Edom, quickly destroy, cast down its fortifications. V'Sachniya-make her low soon within our time. Baruch Ata Hahem Shover Oyvim-the enemies of Israel are the nations of the world. O'Omachniya Zaydim-in front of the Jewish people.

In the הערות על פירושי סידור התפילה לרוקה [נו] למשומדים עמוד שמב- הערה א1 handwritten manuscript of the Siddur Hatefila La'Rokeach designated Philadelphia pages 169-172, the censor appears to have erased all the words that refer to the Mishumadim: O'o'Mishtamdim, O'o'Minai Ha'Oomot, Haim Minai Ha'Oomot, Oyvei Amcha Mihaira YiKareitu, O'o'Malchut Zaton, Edom Ha'Risha Mihaira S'Akeir O'o'Sishabeir O'o'smagair, Hail Ha'Omot, La'Mishumadim, V'Chol Ha'Minim. They also erased five other lines: from the words: Malchus Zaton, 4, until Shover, 8, V'Sachniya, 9,9 Arailim, V'Edom, Edom, Yimahair L'Abeid B'Yamiynu Sh'Airis Edom. They also erased a full page in which 29 punishments that G-d will inflict upon Edom are described, until the end of the paragraph. In a manuscript found in the British Museum, they erased the whole section concerning this Bracha except for a few letters. What I have produced in this edition appears in manuscripts found in Oxford University and in Paris.

The word "neichar" רמב"ן שמות פרק יב' פסוק מג'-כל בן נכר means that their deeds are estranged from G-d. This word describes types of Jews and non-Jews. That is what Rashi said in his comments on this verse. But the verse was necessary only concerning a Jew. That is how Onkelos translated the words: Kol Ben Naichar-any Jew who "ishtamad". He became a stranger to his brothers and to his Father in heaven through his evil acts. This is

the “Mishumad” that Chazal refer to in many places. The meaning of the word is: Minukar, estranged; similar to the word: Mishumdah, from the root-V’Ishtamudah that Onkelos uses in Breishis 42, 8-V’Ishtamudah Yosef L’Achooie V’Einoon Lo Ishtmudohei¹. They removed the letter “Ayin” from the word as Chazal did to many words; for example-Midam instead of Midaam; Dor Katei and not Dor Kateii; Baki instead of Bakii.

מחברת הערוך לרבי שמעון פרחון-Rav Hai Gaon said that a Mishumad is called Mishuamad because he is one who stood, from the root word of “stand”. The letter Shin is extra. He is called by this name because he allowed them to stand him up to have him immerse into holy water that are called by that name (baptisim).

ספר הכוזרי מאמר ג' אות סה'-But the Tzedukim and the Baysusim are the Minim that we refer to in our prayers but J and his followers are the ones who adopted the practice of baptism, baptising in the Jordan River.

1. ויבר יוסף את אחיו והם לא הכרהו.

שמחת תורה THE HISTORY OF

Until the end of the Gaonic period ארץ ישראל and בבל celebrated שמחת תורה at different times:

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן מח'—אנשי מזרח (בבל) עושין שמחת תורה בכל שנה, ובני ארץ ישראל לג' שנים ומחצה.

Note that because שמחת תורה was celebrated in ארץ ישראל every three and one-half years, שמחת תורה would not fall on the same day every time that it was celebrated. Why was שמחת תורה celebrated only once in three and one-half years in ארץ ישראל? Because of another difference between ארץ ישראל and בבל:

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן מז'—אנשי מזרח קורין בפרשה שליה צבור והעם, ובני ארץ ישראל קורין העם פרשה וש"ץ סדרים.

In בבל, they would read a פרשה of the תורה in the same manner that we do. As a result, they would finish the whole תורה in one year. In ארץ ישראל they would read one סדר each week. There is a disagreement as to whether there were 155 סדרים or 175 סדרים. If there were 155 סדרים, they would finish one cycle of קריאת התורה once every three years. If there were 175 סדרים, they would finish a cycle of קריאת התורה once every three and a half years.

Professor Mordechai Margulies in his book: החילוקים בין אנשי מזרח ובני ארץ ישראל claims that that in ארץ ישראל they divided קריאת התורה into סדרים because they would have lengthy explanations of קריאת התורה while reading the תורה.

The practice of reading only סדרים is referred to in מסכת סופרים:

מסכתות קמנות מסכת סופרים פרק יח' הלכה ו'—ומן הדין הוא לתרגם לעם לנשים ולתינוקות כל סדר וסדר ונביא של שבת לאחר קריאת התורה. וזו היא שאמרו, בשבת מקדימין לבא, כדי לקרות קריאת שמע כוותיקין עם הנץ החמה, ומאחרין לצאת, כדי שישמעו פירוש של הסדר. אבל ביום טוב מאחרין לבא, שהן צריכין לתקן מאכלים של יום טוב, וממהרין לצאת, שאינו מן הדין לפרוש להם, דאמרינן רב לא מוקי אמורא מיומא טבא לחבריה.

The number of סדרים has been the subject of תשובות:

שו"ת יהודה יעלה² חלק ב' – אה"ע, חו"מ סימן רמו ד"ה עוד שאל—עוד שאל ר"מ נ"י באחת

2. Rabbi Judah ben Israel Assad was born in Aszod, Hungary, in 1794, and died in 1866. He studied under Rabbi Mordechai Benet in Moravia. Assad was the outstanding halachic authority in Hungary after the Chatam Sofer's death.

על הרשום בסוף ספר בראשית אחר מנין סכום הפסוקים וז"ל וסדריו מ"ג, ובסוף ספר שמות סדריו כ"ט, ובסוף ס' ויקרא סדריו כ"ג, ובסוף ס' במדבר סדריו ל"ב, ובסוף ס' דברים כ"ז, מה טיבן של סדרים הללו וכו', וחד מחבריי' השיב לו כי מספרים הנ"ל בכלל הם קנ"ד נגד בני מערבא דמסיימי תורה בתלת שנין ע"כ לדידהו מחלקים לק"ן סדרים וחדש עיבור עולה קנ"ד, ופרו"מ פקפק שראה במג"א או בס' אחר דאינהו מסיימי ל"ג /לג' שני' וחצי א"כ קע"ה פרשיות בעי' ועל כל אלה חקר לדעת האמת עם מי הוא, והנני לרצונו.

הנה בירושלמי פרק כל כתבי אמר ריב"ל וכו' חד זמן אסתכלית בספרא דאגדת' אשכחית כתיב בה קע"ה פרשיות שכתוב בתורה דבר אמירה צווי כנגד שנותיו של אברהם אבינו דכתיב לקחת מתנות באדם וכתיב האדם הגדול בענקים וכו' עכ"ל לעניינינו, וכן הוא בילקוט תהלים ס' כ"ב סו' ס' תרפ"ו ד' צ"ז ע"ג מימרא זו דריב"ל וז"ל: פ"א מצאתי ספר אגדה וקריתי בו קע"ה פרשיות בתורה שכתב אמירה וצווי כנגד קע"ה שנותיו של א"א וכו', וכך הוא מימרא זו דריב"ל במסכ' סופרים פרק ט"ז הלכה י' וז"ל חד זמן אשתכחת כתוב קע"ה פרשיות שכתוב בתורה דבור ודבור אמירה וצווי כנגד שנותיו של א"א וכו' דכתיב וכו' מתנות באדם וכו' הלכך קבען קע"ה סדרים בתורה בכל שבת ושבת עולת תמיד עכ"ל ושם נדפס על הגליון שלמטה אות א' בשם ס' שמע שלמה, על מ"ש הלכך קבען קע"ה סדרים בתורה בכל שבת ושבת עולת תמיד וז"ל ר"ל כדאית' ביש"ש סוף בב"ק דבני מערבא מסקי לתלת שנין היינו שלש שנים ומחצה והו"ל קע"ה שבתות, שמע שלמה, עכ"ל, הרי שלך לפניך שפרו"מ נ"י דמיונו לא כוזב (אבל במג"א רס"י רפ"ב מייתי רק מגמרן מגילה דף כ"ט אית' במערבא מסקי לאוריית' בג' שנים וכו' אלא ביש"ש סוף בב"ק העלה כל חלוקי דיניהן בין בני ארץ ישראל ובין בני בבל וז"ל אות מ"ח בני בבל עושים שמחת תורה בכל שנה ושנה בחג הסוכות, ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר קורין בפרשה אחת, בני ארץ ישראל אין עושין שמחת תורה אלא לשלש שנים ומחצה וביום ששלמוהו הפרשה שקורין בפלך זה אין קורין בזה עכ"ל) אמנם לפי"ז מבואר דבחומשים שלנו שעולים המספר סדרים קנ"ד, וכו' /וכן/ כ' בהדיא בסוף ס' דברים וז"ל: ומספר כל הסדרים קנ"ד וכו' הוא מכוון לפי גמרן ב"ג /בג' שנים לבד, ודברי היש"ש לג' שנים ומחצה הם עפ"י הירושלמי ומסכ' סופרים הנ"ל דמספר הסדרים הם קע"ה, והרמב"ם ר"פ י"ג מהלכו' תפלה העתיק כגמרן וז"ל ויש מי שמשלים את התורה בשלש שנים ואינו מנהג פשוט עכ"ל, ולשני המספרים הנ"ל קשה להבין דברי חז"ל הנ"ל שהלכה למשה מסיני קבעה מנין הסדרים בתורה קנ"ד או קע"ה לרמוז על המנהג אינו פשוט גם בא"י אלא בארץ תימן לבד דמנהג הפשוט בכל ישראל להשלים התורה בשנה אחת.

ובאמת לפי לשון הירושלמי והילקוט ומס' סופרים בתחילת המאמר הנ"ל קע"ה פרשיות בתורה שכתוב דבור ודבור אמירה וצווי וכו' מבואר היטיב מהות וטיבן של סדרים אלו,

להבין את התפלה

היינו אותן פרשיות שכתוב בהם ויברך ד' וכו' דבר אל ב"י וכו' או צו את ב"י וכו' הם קע"ה כנגד שנותיו של א"א, וא"כ ודאי טעות הוא בחומשים מספר סדריו גם בפרט גם בכלל קנ"ד הנ"ל אבל סוף לשון המס' סופרים הנ"ל הלכך קבעו קע"ה סדרים בכל שבת ושבת עולת תמיד בהדי' רומז על המנהג אינו פשוט הנ"ל וצ"ל לפי שהלממ"ס קבע קע"ה סדרים וידבר ד' נגד שנותיו של א"א, הלכך דייקא נהגו וקבעו במערבא ג"כ להשלים התורה ולחלקה כ"כ שבתות ג' שנים וע"כ הגירסא קבעו ולא קבעו דמשמעו אהלממ"ס כנ"ל, אמנם עדיין אין אתנו יודע מה המה הסדרים הרשומים בנביאים וכתובים בסוף כל ספר ביהושע וסדריו י"ד וכן שופטים י"ד, שמואל סדריו ל"ד, מלכים סדריו ל"ה, תהלי' י"ט משלי ה' איוב ה' ובאלו ליכא למימר שכתוב בהם דיבור וציווי כ"כ פעמים, ואיני יודע כעת מה טיבן וכוונת אלו הסדרים ומספרם עד יאיר ד' עינינו, יעי' הקדמת מנחת שי על כתובים ועי' נחלת אריאל פי"ז מסכ' סופרים ועי' רמב"ם רה"ל הנוכה פרק כ"ג ועי' ברא"ש וטור וב"י וב"ח סימן ער"ה, וירושלמי ומפרש ק"ע ס"פ בני העיר, ועפ"י סוד יש לנו קצת טעם, וא"א להעלות עה"כ, נאם ידי"ג ואוה"ג הדש"ת. הק' יהודה אסאד.

How was שמחת תורה celebrated in the time of the גאונים?

סדר רב עמרם גאון סדר חג הסוכות ד"ה וביום שני-וביום שני שהוא יום שלשה ועשרים בתשרי מוציאין ס"ת וקורין בו עשרה בזאת הברכה, והגומר נוטל שכר כנגד כולן. שכן אמרו חכמים עשרה שקראו בתורה גדול שבכולן גולל ס"ת. ומפטיר קורא כאתמול ביום השמיני עצרת עד סוף פיסקא ומפטיר במלכים ויעש שלמה. ויש שמפטירין בראש יהושע ויהי אחרי מות משה עבד ה' עד רק חזק ואמץ. ולאחר שמפטירין בנביא מברכין, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר בגלל אבות בנים גדל וכו' עד פתחו לו כולם פיהם ואמרו, ה' ימלוך לעולם ועד, ברוך נותן התורה.

How was שמחת תורה celebrated in the time of the ראשונים?

הלכות רי"ץ גיאת³ הלכות לולב עמוד קנט'-וגאונים האחרונים אמרו שאין חובה לקרות ביום זה עשרה ולא נשתנה משאר ימים שאם רצה להוסיף מוסיף וזה שאמרו חכמים עשרה שקראו בתורה האחרון נוטל שכר כנגד כלם לא על יום זה אמרוהו בלבד אלא על כל יום שקורין בתורה ולא דוקא אלא גוזמא קאמר כלומר אפילו יקראו עשרה או יותר האחרון מקבל שכר כנגד כולם אבל רגילין ביום זה הואיל ובו מסיימין את התורה לעשות כמה קלוסין והדורין לספר תורה ואומרים כמה דברי שבת והודאות לכבוד ספר תורה וכמה מיני שבתות ושמחות רגילין לעשות בו ונתכנה יום שמחת תורה.

3. R. Yitzchak ben R. Yehuda ibn Ghayyat was born ca. 1038 in Lucena, Spain. He headed a yeshiva in Lucena, and was close to R. Shmuel Ha-Naggid and his son R. Yehosef. He died in Cordoba, Spain, in 1089. R. Yitzchak wrote piyyutim liturgy and a commentary on Tanach, most of which is no longer extant. He also wrote a work which apparently dealt with halachot that apply today. Only 14 chapters of this work have survived, dealing with the laws of Shabbat, holidays, and mourning.

ונשאל מרבינו האיי (זה הביא מהר"י קולן בסי' ט' בשם רבינו יצחק גיאת) נהגנו במקומנו יום טוב האחרון של חג מקלסין ספר תורה ומביאין מוגמראות (incense) לבית הכנסת ומעשנין לפני ספר תורה כי האי גוונא לעשון הוא ומותר או לגמר הוא ואסור. והשיב האי ודאי מגמר הוא ואסור שאין עושין אלא למיני מאכל כדי להכשירן לאכילה כמו שמעשנין את הזתים וכיוצא בהם אבל כי הא מלתא ודאי לאורוחי הוא ואסור דהא כולא שמעתא כלישנא בתרא מחלוקת להריח אבל לגמר דברי הכל אסור והילכך הא מילתא אסירא ומה הפרש בין בית הכנסת ובין בית הדיוט ובין ספר תורה ובין אדם אטו ספר מתעשן כאוכל נפש דהא עשון לפיכך אל תעשו כך.

ועוד בתשובה אחרת (גם זה הביא מהר"י קולון בשמו שם) אסור להביא מוגמראות ביום (הספר שמיני) [הט' ספק שמיני] לבית הכנסת ולעשן לפני ספר דאין בין יום שני לראשון קולא אלא לגבי מת בלבד. ודאי כי זה רגילין אצלנו מאז לרקד בו אפילו כמה זקנים בשעה שאומרים קלוסים לתורה אלא שזו משום שבות הוא ונהגו בו התיר לכבוד תורה אבל לגמר דברי הכל אסור.

ספר האשכול (אלבק) הלכות סוכה דף קעג' עמוד ב'—ואמור בהגדה ויקץ שלמה והנה חלום ויבא ירושלים ויעמוד לפני ארון ברית ה' ויעל עולות ויעש שלמים ויעש משתה לכל עבדיו, אמר ר' אלעזר מכאן שעושין סעודה לגמרה של תורה. שהרי שלמה כשאמר לו הקב"ה הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר כמוך לא היה לפניך ואחריו לא יקום כמוך, וכתוב ויקץ שלמה והנה חלום, שמיד היה שומע העופות מצפצפים והיה מבין לשונם, ומיד עשה משתה לכל עבדיו, הא למדת שעושין סעודה לגמרה של תורה, לכך עושין סעודות גדולות ותענוגים גדולים ביום שמחת תורה לכבוד סיום התורה:

ספר אור זרוע ה"ב – הלכות סוכה סימן שכ–ובתשיעי ספק שמיני אנו עושין שמחת תורה ומסיימין התורה ומתחילין בראשית וחתני תורה עושין סעודה לכבוד גמר תורה. ובמלכותנו בשושני"א עושים חתני תורה סעודה גמורה ומזמנין מבני הקהל ונותנים להם מאכלים טובים אווזות ותרנגולין. ומצאתי עיקרו של מנהג אני המחבר יצחק בר' משה נב"ה בתחילת מדרש שה"ש ויבוא ירושלים ויעמוד לפני ארון ברית ה' א"ר יצחק מיכן שעושין סעודה לגמרה של תורה גבי שלמה המלך כתיב הנה עשיתי כדברך הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר כמוך לא היה לפניך ואחריו לא יקום כמוך וכתוב ויקץ שלמה והנה חלום ויבוא ירושלים ויעמוד לפני ארון ברית ה' ויעל עולות ויעש שלמים ויעש משתה לכל עבדיו הנה כשנתן לו הקב"ה חכמה לכבוד החכמה עשה משתה ומיכן למד ר' יצחק שהגומר תורה שכולה חכמה שצריך לעשות סעודה ומשתה.

להבין את התפלה

ספר כלבו סימן כ"ה יום תשיעי-יום תשיעי הוא יום שמחת תורה והמנהג שקורין בו וזאת הברכה שהוא סיום התורה ושמחין בו שמחה גדולה ולהרבות השמחה נהגו לקרות יותר ממנין הקורין ולהוסיף עליהן, ונהגו גם כן להסדיר כל אחד בליל יום תשיעי וזאת הברכה שנים מקרא ואחד תרגום לאור הנר על השלחן ואחר כך להתחיל מכל אחד מחמשה חומשי תורה כדי שלא יראה כמי שמסיים התורה והולך. וכל זה על דרך ההגדה שאמרה תורה לפני הקב"ה נתתני לבניך וכבר סיימו לקרותי ושוב לא יהיה להם חפץ בי כך מצאתי, ושמנה פסוקים שבסוף הסדר שהם מויעל משה עד ויהושע יחיד קורא אותן כמו שכתבנו למעלה, ובשניה קורא המפטיר כאתמול, ומפטירין בראש יהושע עד חזק ואמץ וכתב הר' נתן ז"ל שמפטירין במלכים ויעמד שלמה עד בהוציאך את אבותינו ממצרים ה' האלקים והכי אמרינן במגילה, לפי שכל אותו הסדר שעשה שלמה בבית המקדש היה בסוכות ראוי להפטירו בסוכות אך בחומשין שלנו נרמז ויהי אחרי מות משה לפי שקם אחרי משה וזכרנו את מותו ולא יתכן שיש לנו להפטיר ממה דסליק מיניה, ויש שאומרים ג' פסוקים מראש יהושע ואחר כך ויאמר שלמה וטוב לאחוזי מזה ומזה ע"כ, ואחר הפטרה אומרים אשרי ואח"כ עומדים על המגדל עם ספר התורה, גם נהגו להוסיף להוציא כל ספרי התורה אשר בתיבה ולעמד על המגדל כל הזקנים וספר תורה בזרועם ומקוננים כל אחד על פטירת משה רבן של נביאים ומזכירין לטובה כל מי שנדבו לבו להקדיש ולעשות צדקה לכבוד הא-ל ולכבוד החיים והמתים, ואומר מצלאין ומתפללין על כל ישראל ואומר מזמורים, ואח"כ מחזירין הספרים למקומן ואומר קדיש ומתפללין תפלת מוסף.

ספר המנהגים (טירנא) הגהות המנהגים שמיני עצרת אות (ז) למה-למה נקרא שמחת תורה, ע"ש שבשעה שסיימו ישראל את התורה הולך השטן לפני הקב"ה לקטרג עליהם ואומר: ישראל לומדים תורה ואין מסיימים אותה. ומיד כשסיימים אותה אומר לו הקב"ה הלא סיימוה, והוא משיב אע"פ שסיימוה אין מתחילין אותה. וכשמתחילין אותה ע"י חתן בראשית משיב הקב"ה הלא התחילוה, נמצא שאין יכול לקטרג על שם זה נקרא שמחת תורה. וגם רגילין לעשות סעודות שמחה לכבוד התורה.

Which הפטרה should we read on שמחת תורה?

סידור רש"י סימן תמז'-יום שמיני בין בשבת בין בשאר ימים קורין עשר תעשר עד סוף סידרא, ומפטיר ביום השמיני עצרת תהיה לכם עד סוף סידרא, ובנביא במלכים ויהי ככלות שלמה עד ביום השביעי שלח את העם: יום שמחת תורה וזאת הברכה וכו', ובראשית עד אלה תולדות השמים, ומפטיר קורא כדאתמול, ובנביא במלכים ויעמוד שלמה עד ויהי ככלות שלמה, ויש שמפטירין ביהושע אחרי מות משה עד חזק ואמץ דלא כהילכתא:

ספר המככים ד"ה סדר תפלת סכות (המתחיל סמוך להערה תקכו)-שמחת תורה כסדר שמיני עצרת, אך שלפני הוצאת תורה יאמר אתה הראת, ובהגיעו לבעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך יפתחו שערי הארון, ובהחזיקו הספר תורה יאמר ידידי אל עדת לאומו וכו' (טעם) בטרם עלותו אל הבימה, וקורא בראשון וזאת הברכה ובספר תורה שני בראשית עד אשר ברא אלהים לעשות, ובספר תורה שלישי ביום השמיני עצרת וכן מפטיר, ויפטיר במלכים ויעמד שלמה, הכי אמרינן במגילה, לפי שכל הסדר שעשה שלמה בכלותו בית המקדש היה בסוכות ראוי להפטיר בו בסוכות, אך בחומשים שלנו נרמז ויהי אחרי מות משה בספר יהושע, לפי שקם אחרי משה וזכרנו את משה בזאת הברכה, ולא יתכן, שיש לנו להפטיר בדוגמא מאי דסליק מיניה, ויש שאומרי' ג' פסוקים מיהושע ואחר ויעמד שלמה, וטוב לאחוז מזה ומזה.

ספר מהרי"ל (מנהגים) סדר תפילות חג הסוכות ד"ה [יג] שמיני-שמחת תורה לעולם כ"ג תשרי, ואינו חל אלא בא' דימי אנד"ו. יוצר "אשרי העם שלו ככה" בניגון "אור ישע", אופן וזולת ולא שום קרובין. קודם הוצאת ס"ת אומר ש"צ אתה הראת, וצבור עונים אחריו כל פסוק פסוק. כשמגיע כי מציון תצא כו' מוציאים כל הס"ת, ואת שיקראו בראשונה וזאת הברכה מחזיק ש"צ בידיו ואומר גדלו. וציבור רוממו. אנא ה' הושיעה כו'. וגומר הפסוקים בראשונה ופותח ש"צ קול רם על הכל. ברוב מקומות קורין כל הציבור בסדר וזאת הברכה וכופל ומשלים עד מעונה אלהי קדם להספיק לכולן. ולבסוף קורין כל הנערים. אכן מהרי" סג"ל היה נוהג לקרא רק לששה גוברין וזאת הברכה עד ועזר מצריו תהיה א'. כתפיו שכן ב'. אלפי מנשה ג'. עם ישראל ד'. ובגאותו שחקים ה'. ואז אומר רשות לחתן תורה ומסיים אליו מעונה אלקי קדם. ואח"כ רשות לחתן בראשית, וקורין לו בס"ת שנייה מבראשית עד ברא אלהים לעשות. ואומר חצי קדיש. כללא הוא דא"א קדיש לס"ת עד דקראו וסיימו מנין חובת היום. למפטיר קורא בס"ת שלישית בפנחס כדאתמול, ומפטיר בריש יהושע ויהי אחרי מות משה עד רק חזק ואמץ.

Biographies reproduced from the Bar-Ilan Judaic Library CD-ROM